

Thury Zoltán

A CSIRKEPECSENYE

A nagy utcában lakott egy asztalos. Ennek az asztalosnak volt egy nagy kutyája, a Láncos. Akkora lehetett, mint egy kisebb fajta borjú. Mikor az asztalos inasok hazavittek egy-egy kész asztalt vagy szekrényt, Láncos is segített a taligát húzni. Barátságos, szelíd állat volt, szerette az egész szomszédság, de azt is tudta róla mindenki, hogy egy kicsit furfangos.

Egyszer ez a kutya nagyon ráéhezett egy kis csirkepecsenyére. Éppen vasárnap volt, nem kellett húzni a taligát, elment sétálni. Föltette magában, hogy ma csirkepecsenyét ebédel.

Amint ment az utcán, egy mészárossal találkozott. Az szép illedelmesen megkérdezte tőle:

– Nem tetszik egy kis berbécsúst* parancsolni, Láncos úr?

– Nem – felelte Láncos nagy büszkén –, ma csirkepecsenyét ebédelek. Egy kis jó porhanyó szárnyas sültecskére vágyom, mert tegnap elrontottam a gyomromat.

Azzal tovább ment.

Egy kenyérsütő asszony is megszólította.

– Van egy kis tegnapelőtti kenyérem, megehetné Láncos úr korpával. Olcsón odaadnám.

Láncos ennek is elmondta, hogy ma csirkepecsenyét akar ebédelni, de még mindig nem tudta, hogy hol veszi majd ezt a jóféle sültet.

Ment, mendegélt, nézegetett erre-arra, nyalogatta a száját nagy búsan. Csirkepecsenye csak nem mutatkozott sehol. Egyszerre csak fölkapta Láncos úr az orrát s szaglászni kezdett a levegőben. A szél kitűnő csirkepecsenye illatot vitt feléje valahonnan, most már csak azt kell megtudni, hogy honnan? Mintha valami sürgős dolga volna, gyorsan beszaladgálta a közeli utcákat, szimatolva nézegetett az ablakokra, bekukucskált egy-egy nyitva hagyott ajtón. Végre aztán meg is találta a csirkepecsenyét.

Egy konyha ablakának párkányán, virágos szép porcelán tálban, szép pirosra sült sütkérezett a napon a csibepecsenye. Láncos úr körülnézett, látta, hogy senki sincsen a közelben, odasomfordált az ablakhoz. Anélkül, hogy csak jó napot is kívánt volna valakinek, két lábra állva, nagy ügyesen kiemelte a tálból a csibét. Úgy elszaladt, mintha soha arra se járt volna. Egy kerítés mellett, a hűvös árnyékban megebédel, aztán, mint akinek nincsen semmi dolga, visszament a konyha felé, ahonnan a csibét vitte.

Nagy csend volt a konyhában. Úgy látszik, még mindig nem vették észre, hogy hiányzik az ablakból a szép pirosra sült csibe. A szakácsné meg a szolgáló csendesen beszélgettek a tűz mellett. Láncos úr közelebb húzódott. Kíváncsi volt, hogy vajon miről beszélgetnek. Hát majd hanyatt esett nagy csodálkozásában, mikor becses nevét hallotta emlegetni.

Éppen a szakácsné beszélt odabenn:

– Szerencsénk van abban – mondta a szolgálónak –, hogy a környéken mind nagyon becsületes kutyák vannak. Innen még nem vittek el semmit. Ahol előbb szolgáltam, ott mindig panasz volt rájuk. Úgy hallom, hogy csak egy van az egész környéken, amelyik szeret a más konyháján enni. Az asztalos kutyája, Láncos...

– Sose volt még nálunk, mondta a szolgáló.

– Ne is jöjjön, mert levágom a fülét.

Jaj, megijedt erre Láncos úr. Tovább ment hamarosan, hogy baj ne érje a szép hegyes fülét. Nem csak az volt a baj, de megijedt attól is, hogy ha megtudják a csínyt, bizonyosan reá gyanakszanak majd. A gazdája bizonyosan megtudja a dolgot s akkor lesz hadd el hadd, mert a mester uram nem ismeri a tréfát becsület dolgában. Itt valamit ki kell okoskodni, ha van egy kis kutyaesze, mert különben baj lesz. Mikor legjavában gondolkozott, arra felé ment egy kiskutya. Az egész kis állat nem volt nagyobb, mint az öklöm, vagy talán kétszer akkora. Láncos úr máskor el sem ismerte volna vele a rokonságot, de most jámboran közeledett feléje, s mintha nagybácsija lenne, nyájas mormogással kezdett beszélni vele:

– Szervusz, kisöcsém, mintha már láttalak volna valahol. Olyan ismerős az orrod. Hogy hívnak?

– Píkszi.

– Ejnye de csinos neved van, kisöcsém. Ki kutyája vagy?

– Az órás feleségéé.

– Jól megy a sorod? Azt hallom, hogy nagyon fösvény asszony az órásné. Kapsz tőle csirkehúst ebédre?

– Dehogyan kapok! dehogyan kapok! – sipított a kiskutya –, azt ő eszi meg.

Láncos úr nagy sajnálkozással simogatta meg a Píkszi fejét s egész odavolt a nagy részvétől.

– Látod, kisöcsém, én ma is azt ebédeltem. Minden másodnap csirkehúst kapok. Ez már így van nálunk. Ma meg se tudtam enni az egészet. Gyere, mártogathatsz, a mártást még a tányérban hagytam. Amilyen kicsi vagy, még te is jóllakhatsz vele.

Megörvendett ám a kiskutya. Együtt mentek vissza a konyhaablakhoz. Ott Láncos gyöngéden a szájába fogta a Píkszit, s föltette a tányér mellé az ablakpárkányra. A kiskutya nagy étvággyal nyalogatni kezdte a tálát, Láncos pedig elsompolygott és csak messziről nézte, hogy majd mi következik ezután.

Egyszer csak nagy kiáltást hallott. A szakácsnő észrevette, hogy nincs már csirkepecsenye és ott találta Píkszit a tál mellett. Fogott egy fakanalat, jól megverte a szegény kiskutyát s kidobta az ablakon, hogy még meg is sántult. Nagy sivalkodással három lábon szaladt el arról a veszedelmes helyről. Láncos úr már akkor sehol se volt, elillant, mint a kámfor.

Hanem azért mégse egészen úgy történt a dolog, amint ő remélte. Én mindent láttam az ablakomból s el is beszéltem az asztalosnak. Valami nagy kutyabundaporolás is lehetett aznap délután odaát, mert Láncos úr ugyancsak vonított s ígérette, hogy soha életében nem visz el több csibét. Hiszi a piszi, de nem a Píkszi!

Az Én Újságom, 1894/32.